

»...JEG BEDER AF HELE MIT HJERTE TIL GUD OM AT JØDERNE MÅ BLIVE FRELST« (Rom. 10,1)

ISRAEL .dk

Immanuelkirken - vendt ud imod verden

✚ Mette Lysholm Hornstrup,
volontør ved Immanuelkirken

Parret, som træder ind i kirkens forgang denne formiddag, er først i 40'erne. De hilser, får en brochure om kirken og dens bibelske mosaikker og går selv på opdagelse i kirkerummet.

På vej ud fortæller manden, at han hver dag igennem 30 år har gået på den nærliggende »Elifelet Street« og har lagt mærke til kirketårnet, og i dag blev så dagen, hvor han for første gang besøgte kirken sammen med sin kone.

Ifølge Juan er dette par et typisk eksempel på folk, som kommer til »Open Church« (åben kirke): »Omkring 80 % af de besøgende har ikke planlagt at besøge kirken - de kommer blot tilfældigt forbi.

Det er, hvad virkelig er meningen med Open Church«.

Juan Onassis er ansvarlig for Open Church og tropper op fire dage om ugen for at byde folk velkommen i Open Church trods sine nu 73 år og dårlige ben. I 1980 begyndte han at spille orgel for grupperne, som besøger Open Church, og lige siden har han været en del af konceptet.

Kirkens udadvendte aktiviteter

Kirkens præst, Christian Rasmussen, fortæller, at Open Church uden sammenligning er Immanuelkirkens mest udadvendte aktivitet. Udover det er der en gang om måneden en koncert, hvis primære formål er at gøre kirken

»Omkring 80% af de besøgende har ikke planlagt at besøge kirken - de kommer blot tilfældigt forbi. Det er her, Open Church virkelig giver mening«.

kendt og accepteret i lokalområdet - »at gøre tærsklen til kirken mindre«, som Christian udtrykker det. Og når man snakker med folk i byen, har mange faktisk kendskab til kirken, fordi de engang har været til en koncert. Dertil kommer den årlige julefejring, hvor en del nysgerrige jøder tager del i to specialgudstjenester, samt det nærtforestående arrangement »Houses from Within« (huse indefra), hvor kirken ligesom mange andre steder i Tel Aviv inviterer folk indenfor. Her præsenteres de for kirken og lørdag også for korte, åbne gudstjenester. Ligeledes er der for tiden også Alphakursus i kirken om det grundlæggende i kristentro.

Jøder kommer til kirken

Om kirkens udadvendte profil siger Christian: »Når man normalt tænker på »outreach«, tænker man på at gå ud et eller andet sted og henvende sig til folk. Vores Open Church virker den modsatte vej. Vi kalder det »Inreach«, da folk selv kommer - vi behøver ikke engang spørge dem om at komme«.

Juan Onassis står for Open Church og tropper op i kirken fire gange om ugen - trods sine 73 år og dårlige ben.

»Det vigtigste er at starte en kommunikation«.

Men hvad er det, der gør, at jøder faktisk kommer til kirken? I Danmark er vi jo ikke ligefrem vant til, at folk valfarter til kirkerne.

Ifølge Juan kommer folk spontant forbi hovedsageligt på grund af kirkebygningen og orglet: »Folk hører orglet på lang afstand, før de egentligt ser kirken«. Et nyt orgel i 1977 gav nyt liv til Open Church, da det er en attraktion i sig selv. Det kan være lidt svært at sætte sig ind i for os orgelvante danskere, men anderledes virker det altså i Israel.

Andre kommer til kirken, fordi de er på en guidet tur i den tyske/amerikanske koloni, fordi de er med en skoleklasse, er kunststuderende eller med i et kor. Sagens kerne er, at næsten alle er jøder, da der er meget få pilgrimssteder for turister i Tel Aviv. »Det er derfor, Open Church er så vigtig«, understreger Juan.

At starte en kommunikation

Juan har gennem sine mange år i Open Church lært at fornemme, hvor meget og hvordan han skal gå til de mennesker, som besøger kirken: »Det vigtigste er at starte en kommunikation«. Folk kan vælge at tage gratis bøger om Jesus og et Ny Testamente med hjem. Når grupper kommer, får de i midlertid altid en præsentation af kirkens historie, bygningen og mosaikkerne, orgelmusikken og den kristne tro.

(fortsætter side 3)

FAKTA

- Der er Open Church hver tirsdag-fredag fra kl. 10-14.
- I 2012 besøgte omkring 3300 Open Church.
- Derudover 320 til jul og 1440 til Houses from within.
- Open Church begyndte i 1970'erne. Siden 1980 har Juan været en del af konceptet.

Immanuelkirken »slugter langt væk af kristendoms«, siger Christian Rasmussen, som er præst ved kirken.

GENERALSEKRETÆRENS KLUMME:

Pinse, fisk og ostekage

Bodil F. Skjøtt

Når dette nummer af Israelsmissionens Avis kommer på gaden, har både jøder og kristne verden over igen fejret pinse.

Jødisk pinse, Shavuot, var i år 15-16. maj, og den kristne var en lille uge senere, den 19-20. maj. I hvert fald i Danmark, hvor vi stadigvæk har både en 1. og 2. pinsedag.

Det er ikke kun kristne, der har en udfordring, når det kommer til pinsen. De fleste mennesker i Danmark kan stadigvæk svare på, hvorfor vi fejrer jul og påske, men det kniber straks, når det kommer til pinse. For år tilbage forsøgte en biskop at råde bod på dette ved at få os til at spise

fisk i pinsen. For de fleste forblev forbindelsen mellem fisk og bibelens fortælling om Helligåndens komme dog stadig ganske uklare.

De fleste jøder verden over vil også have svært ved at forklare, hvorfor de fejrer pinse - hvis de overhovedet gør det. Når en helligdag falder på en helt almindelig onsdag og torsdag, som det var tilfældet i år, og man bor et sted, hvor den officielle kalender ikke markerer ens helligdage, og man i øvrigt ikke kan huske fortællingen bag helligdagen, ja, så bliver det svært.

Anderledes er det for jøder i Israel, hvor pinse/Shavuot er nationale fridage. Derfor har jødisk pinsefejring også fået nyt liv med oprettelsen af staten Israel. Pinsen er i sin oprindelse en høstfest, og det giver bedst mening, når festen fejres i et land, hvor kornet rent faktisk høstes i maj måned. Blandt messianske jøder i Israel markeres pinsen med et stort nationalt friluftsmøde med picnic og masser af fællesskab, som fint kan sammenlignes med en stor høstfest.

De fleste jøder i Israel ved også, at man i pinsen spiser ostekage og andre retter, hvori mælkeproduk-

ter indgår, men man ved ikke nødvendigvis hvorfor. Forbindelsen mellem pinse og ostekage er dog nemmere at forklare end den med fisk og pinse. For ud over at være en høstfest markerer pinsen også pagtslutningen på Sinaj, hvor Israels folk gennem pagten og de ti bud fik at vide, hvordan de skulle

være og leve som dem de var: frigivne slaver og Guds ejendomsfolk. De skulle være et kongerige af præster, et helligt folk. For jøder omfatter det også spisereglerne, som bl.a. siger, at man ikke blander mælk og kød.

Og så er der pludselig ikke så langt fra pinse til ostekage. Men heller ikke fra jødisk pinse til kristen pinse. For også vi fejrer pinse for at blive mindet om, at Gud har sendt os sin ånd og kraft, så vi kan være og leve som dem, vi er: Mennesker, Kristus har frelst og sat os fri til at være hans, et kongerige af præster, et helligt folk. For »uden Åndens vidnesbyrd om Kristus er vores eget vidnesbyrd frugtesløs.

For også vi fejrer pinse for at blive mindet om, at Gud har sendt os sin ånd og kraft, så vi kan være og leve som dem, vi er...

For år tilbage forsøgte en biskop at råde bod på dette ved at få os til at spise fisk i pinsen.

Uden Åndens overbevisende gerning er vores prædiken forgæves« (Cape Town erklæringen, s. 26). Pinse sætter os i stand til at være dem, vi allerede er - nemlig Kristusvidner. Og så giver det med fisken måske alligevel mening.

ANDAGT: Fremmedhed

Krista Bellows, medlem af landsstyret

På det seneste har jeg haft lejlighed til at tænke over det at være fremmed. Jeg har skiftet job til tværkulturel konsulent, vi er flyttet til en anden og ukendt landsdel og andet kirkeliv, fra lejlighed til hus, fra storbyens bilos til landsbyens gylleforårsluft, og - sidst men ikke mindst - vi er blevet bilejere.

Forandringerne har givet os masser af lejlighed til bevægelse i ukendt terræn. Min indvandrerægtefælle mærker igen tydeligt, at han bor i et land, der dybest set er fremmedartet.

Når alt det er sagt, så ved jeg, at omfanget af mine erfaringer er for intet at regne i sammenligning med de menneskers erfaringer, som ufrivilligt er flygtet til det

fremmede Danmark fra krig og forfølgelse og tortur, såret på sind og krop og med skræmte børn i sin varetægt - i håb om ly og hjælp i det fremmede og ukendte. De, som sidder på Danmarks asylcentre og håber på en fremtid i ly og fred og frihed, eller de millioner, som befinder sig i verdens flygtningelejre i sult og tørst og kamp for hver dag.

Hvordan er det så at være fremmed? Når det er frivilligt og sket i fred, er det på én gang berigende og krævende. Det er lærerigt. Det er sommetider trættende og lidt udmattende. Det er også spændende for den nysgerrigt anlagte. Man bliver taknemmelig for at blive taget godt imod, når det sker. Der er også den påmindelse i at være fremmed, at for andre kan det være en berigelse at møde fremmede. Der er noget, der hedder fremmedhedens nådegave: at komme udefra sætter én i stand til at se tingene fordomsfrit og uden at være styret af det tilvante. Den fremmede har så til opgave at udfolde sin fremmedhed på en givende måde. Den, der er i sit hjemvante miljø, har til opgave at opsøge og tage imod og lade sig berige. For sådan er vilkårene for lemmerne på Kristi krop - for de nyes tilkomne og for de stedkendte gamle lemmer.

Man bliver taknemmelig for at blive taget godt imod, når det sker.

Det jødiske folk har mange erfaringer med at være fremmed, bo i det fremmede og at tage imod fremmede. Skriften har derfor vældig meget at sige om at være fremmed. Den afspejler alle den fremmedes erfaringer og landets erfaringer med de fremmede. Den har mange formaninger om at tage imod den fremmede. Skriften trøster den fremmede og formaner dem i hvis land, den fremmede bor.

Lad os lade formane af Skriften til at tage imod den fremmede og lade den fremmede berige os med sit. Lad den fremmede påtage sig sin opgave om at dele ud af sine erfaringer og udfylde sin opgave og sit kald på det nye sted. I fællesskab som lemmer på Kristi krop.

Hvis du ikke længere ønsker at modtage avisen, så send en mail til: kontor@israel.dk

Israelsmissionen er glade for at kunne annoncere, at David Serner er blevet ansat som ny præst i Jerusalem og teologisk medarbejder ved Caspari Center. David er gift med Elisabeth og sammen har de Nathanael og Naomi. Familien rejser naturligvis med David til Jerusalem. Elisabeth og David skal overtage arbejdet i Den Danske Kirke i Jerusalem og på Caspari Center, når Lise og Jakob rejser hjem til januar 2014. Den nye præstefamilie vil blive nærmere præsenteret senere.

Sekretariatet

Den Danske Israelsmission
TORVET • Katrinebjergvej 75,
8200 Aarhus N
Tlf. 7356 1270 • kontor@israel.dk

Girokonto 305-4500
Bankkonto: Reg. nr. 9743
konto nr. 0003054500
Hjemmeside: www.israel.dk

Ansatte
Generalsekretær Bodil F. Skjøtt
Kommunikationssekretær
Arne H. Pedersen
Musalaha-koordinator Simon Krüger
Kommunikationsmedarbejder
Dinna Bjerrum Swartz

Kontaktoplysninger på den enkelte ansatte og landsstyremedlemmer kan findes på vores hjemmeside: israel.dk

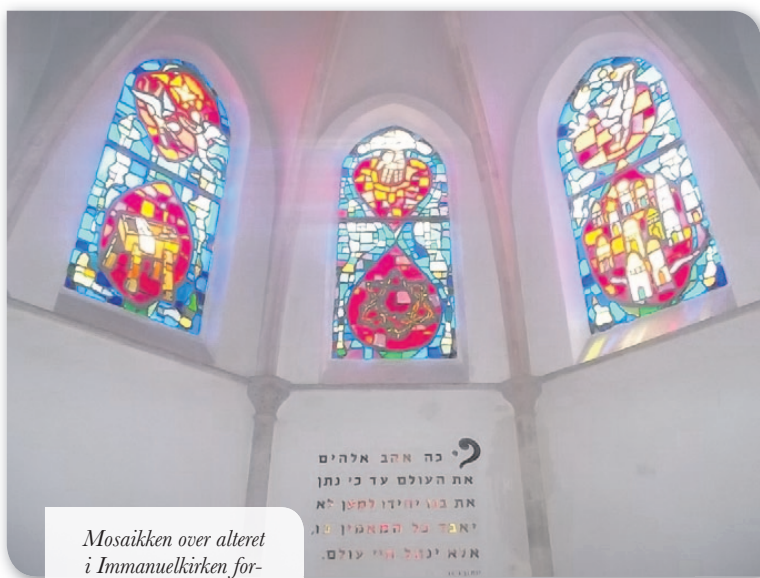
Ungdomssekretær - se side 8

Landsstyret

Formand Teol. dr. Kai Kjær-Hansen
FU-medlem Redaktionel medarbejder
IMT Jørgen Hedager Nielsen
Familiebehandler Merete Pihl Konrad
Administrator og præst Sten Nielsen
Sognepræst Heinrich W. Pedersen
Forhænderende leder af DMR-U Uffe Torm
Sekretariatsleder i KFS Lars Bjerregaard
Pedersen
Tværkulturel konsulent i IM Krista Bellows

KOLOFON

Immanuelkirken - vendt ud imod verden *(fortsat fra forsiden)*

Mosaikken over alteret i Immanuelkirken forbinder på smukkeste vis jødedom og kristendom.

Alt dette er værktøjer til at nå det egentlige: en præsentation af kirkenes mest centrale mosaik, som er placeret over alteret. Her visualiseres Guds kærlighed i form af en hånd fra himlen, som rækker ned til menneskeheden og forenes med en dråbe af blod, som indeholder Jesu tornekrone udformet som en Davidsstjerne. I denne mosaik forenes jødedom og kristendom på unik vis. Juan lader grupperne selv komme med den erkendelse ved at sige, at meningen med mosaikken er at *huske* og at *minde om*, at Jesus var.... Her svarer folk »jøde«, og svaret bliver altid fulgt af et øjeblikstilhed. »I dette øjeblik er Han (Jesus) med

os - det er det afgørende øjeblik«, forklarer Juan og fortsætter: »Du ved aldrig, hvad de efterfølgende konsekvenser bliver. Det er i Guds hænder«.

Kirkebygningen - provokerende og tiltrækkende

Det ligger dybt i mange jøders bevidsthed, at kirken er noget andet og fremmed - noget, der ikke har noget med dem at gøre qua kristnes forfølgelse af jøder op igennem historien. Kirkebygningen »lugter så at sige langt væk af kristendom«, som Christian udtrykker det. På den anden side forventer folk derfor også at høre noget om kristendom derinde.

Der er på den måde både fordele og ulemper ved kirkebygningen, men mest af alt er erfaringen i Immanuelkirken, at den giver en platform for et møde mellem jøder og kirken.

Christian og Juan er imidlertid enige om, at der kræves stor forsigtighed i omgangen med det, at vi er kristne. »Vi overfalder dem ikke«, siger Juan: »Vi må have en vis forsigtig i vores præsentation«.

En åben kirke

Klokken er lidt over to, og Juan låser døren til kirken. På spørgsmålet om, hvordan denne dags Open Church var, svarer ha«.

»Mødet med Jesus forandrede mit liv!«

Dinna Bjerrum Swartz, kommunikationsmedarbejder

»Tamar« er jøde, og for fire måneder siden kom hun til tro på Jesus. Det har ændret hendes liv til at være fyldt med kærlighed og mening. Tamars historie er historien om at finde hjem.

At sidde over for Tamar på en parkbænk i Tel Aviv er som at lade shabbatsfreden bredde sig i hele kroppen. Hun udstråler fred. Hendes øjne stråler, og hendes hænder bevæger sig entusiastisk på israelsk vis, mens hun fortæller historien om, hvordan hun fandt freden og kærligheden i Jesus: »Jeg er født jøde, jeg gik på en religiøs skole, og jeg kom i synagogen. Jeg var meget jødisk og kendte ikke andet. Men jeg vendte ryggen til det for flere år siden. Det sagde mig ikke længere noget - det var på en eller anden måde tomt«.

Balsameren i kirken

Historien om Tamars møde med Jesus begynder et helt andet sted. En aften så hun en amerikansk film, hvor en af karaktererne var balsamer af profession. Altså en, der balsamerer lig. Tamar blev betaget af det og ville undersøge mere om det. Men det er ikke en tradition, der praktiseres i jødedommen, så hun ville finde en kirke og høre mere. »Det gik så hurtigt. Jeg kontaktede præsten i Immanuelkirken, Christian Rasmussen. Vi talte om Jesus, og jeg fik Det Nye Testamente. Det er mærkeligt. Jeg søgte viden om noget, som jeg havde set i en film, men i stedet fandt jeg Gud«.

Tamar læste i Det Ny Testamente og opdagede, at alt hvad hun læste også fandtes i Det Gamle Testamente, som hun kendte så godt. Hun ville være tættere på Gud og renere for Gud. Sandra, en kvinde

Immanuelkirkens arbejde er kun muligt fordi nogen støtter arbejdet økonomisk. Scan ovenstående kode og vær med til fortsat at gøre kirkens arbejde med at række evangeliet til det jødiske folk mulig.

Når jeg tænker på min dåb, får jeg gåsehud«, siger hun med et smil på læberne.

fra kirken, inviterede Tamar med i ungdomsarbejdet. Her oplevede Tamar, at folk var fyldt med kærlighed. Dette fællesskab tog imod hende, og hun kommer der nu hver uge. Hun synes, at der er så hjemligt.

»Jeg er så taknemmelig. Jeg vil bare gerne tale med Gud, og det kan jeg nu. Og han svarer mig. Det er en helt simpel kærlighed, som den kærlighed små børn har til deres forældre. De stiller ikke så mange spørgsmål, de elsker bare deres forældre. Jeg forstår langsomt mere og mere af Gud. Det er utroligt, at der er så meget kærlighed«, smiler Tamar.

Familien er glad

Tamar er vokset op i en kærlig, jødisk familie. Hendes mor blev glad for, at hun begyndte i en kirke, da hun ikke havde været tilknyttet noget religiøst i lang tid. Tamars søster har været med i kirke flere gange. Tamar bor med

sin søster, og for en måned siden flyttede de tættere på kirken. En svensk praktikant og en mand fra kirken hjalp dem med flytningen. »Gud hjalp mig«, forklarer Tamar og fortsætter: »Jeg er begyndt at elske weekenden, for så skal jeg i kirke. Jeg nyder hvert minut af gudstjenesten. Generelt har jeg fået meget mere indhold i mit liv. Jeg ser ikke længere fjernsyn, for jeg har så meget mere«.

Tamar glæder sig til at blive døbt og til at kunne starte på en frisk. »Når jeg tænker på min dåb, får jeg gåsehud«, siger hun med et smil på læberne.

En kærlighed til Israel

Tamar har aldrig brudt sig særlig meget om Israel som land, men

det har ændret sig efter, hun har lært Jesus at kende. »Tænk engang, at Jesus har gået her! Jeg troede ikke, at jeg skulle komme til at holde så meget af landet, som jeg gør nu«. Troen på Jesus har altså ikke blot givet hende en kærlighed til Gud og til kirken, men også til hendes eget land, der pludselig har fået en ny dimension: Her levede frelseren.

På spørgsmålet om hun har en speciel hilsen til Danmark, svarer hun prompte: »I må ikke lukke kirken! I skal sende flere gode folk herved«, hvorefter hun tilføjer: »Og I må gerne bede for os«.

Her bliver »Tamar« døbt i Jordan-floden. Vi bruger ikke hendes rigtige navn og hendes ansigt er sløret efter ønske.

Udsendinge

Jaffo

Lisbeth og Christian Rasmussen
Immanuel Church
Rehov Be'er Hofman 15,
P.O. Box 1783
Tel Aviv 61016
Israel
Tlf.: +972 3 682 0654
E-mail: rasmussen@israel.dk

Jerusalem

Jakob Wilms Nielsen
Den Danske Kirke
Bar Kockba Street 91/5
IL-Jerusalem 97892
Tlf. +972 77 5324 254
E-mail: jakobwn@israel.dk

Volontørkoordinator i Israel

Lise Bach Nielsen
E-mail: lisebn@israel.dk

Volontører i Jaffo

Mette og Martin Hornstrup

Volontør i Jerusalem

Anne-Sofie Ingemann Højegaard

Avisen

Evangeliet og den jødiske verden

Oplag: 5.000 • ISSN 0907-2314
Eftertryk tilladt ved kildeangivelse

Redaktion

Bodil F. Skjøtt
Arne H. Pedersen (ansv.)
Mette Hornstrup
Jørgen Hedager Nielsen
Poul Kristensen

Adresseændring meddeles til Post Danmarks lokale postkontor, hvor efter Israelsmissionens Avis automatisk bliver sendt til den nye adresse i Danmark. Ved flytning til udlandet, Færøerne og Grønland meddeles flytning til Israelsmissionen.

Layout: Videbæk Bogtrykkeri A/S
Mette Kousgaard Christensen

Tryk: Vestjysk Rotation A/S

Arne H. Pedersen,
kommunikationssekretær

Demokratiet og den jødiske stat - en vanskelig balanceakt

David Lazarus, der er præst i Beit Immanuel-kirken, fortæller om to unge mænd, der søgte arbejde som lastbilchauffører, var meget i tvivl om, hvorvidt de skulle fortælle i deres ansøgning, at de var messianske jøder.

De valgte at lade være, men da de var til samtale, besluttede de spontant at fortælle det alligevel. »Så I er messianske jøder«, grinede lederen. »Min bror er også messiansk jøde ligesom I. Han er en fantastisk fyr, og alle de messianske jøder, jeg har mødt, er ærlige og pålidelige. Jobbet er jeres!«

Det er desværre ikke alle, der reagerer som lederen af lastbilfirmaet. Messianske jøder oplever i stigende grad chikane på grund af deres tro. Immanuelkirken i Jaffo oplever jævnligt at anti-missionsorganisationen »Yad L'Achim« står uden for kirken eller menighedshuset og deler flyers ud med

budskabet om, at Det Nye Testamente er løgnagtigt. Andre steder i landet er »Yad L'Achim« knap så »stiltfærdige«. Menigheder i Ashdod og Be'er Sheva har oplevet at få invaderet deres kirker, blive slået og spytet på og råbt efter og chikaneret på anden vis.

Israel står i en svær balanceakt, for landet er i befolkningens selvbevidsthed ikke en almindelig sekulær stat: På den ene side er det et

... alle de messianske jøder, jeg har mødt, er ærlige og pålidelige. Jobbet er jeres!«

demokrati - ofte proklameret som Mellemøstens eneste - med alt, hvad det indebærer af demokratiske rettigheder for indbyggerne i landet. På den anden side er Israel også en jødisk stat med bestemte religiøse og værdimæssige normer. At balancere de to størrelser er ikke let, og en minoritet i befolk-

ningen, som ofte må sande dette, er de messianske jøder.

Michael Decker er advokat og arbejder på »Jerusalem Institute of Justice«. Han har et indgående kendskab til borgerrettigheder i Israel. I bogen »Chosen to Follow«, som for nyligt blev udgivet af Caspari Centeret, skriver han: »Messianske jøder kan stå over for religiøs intolerance, diskrimination og åbenlys chikane fra alle sider af samfundet«. Et andet sted går han endda så langt som til at sige, at diskriminationen af messianske jøder er systematisk. Hverdagseksemplerne er mange og spænder lige fra visum- og immigrationsproblemer til manglende kosher-certifikater og byggetilladelser. Alt sammen problemer, som hænger sammen med den generelle antagelse blandt jøder, at man ikke kan være både jøde og tro på Jesus.

Hverdagseksemplerne er ofte hverken dramatiske eller særligt opsigtsvækkende, men de er eksempler på den tankegang, at jøder, som kommer til tro på Jesus, bliver »meshumadim« - frafaldne, som forråder deres folk - både historisk, kulturelt og religiøst. En tankegang som bl.a. kommer stærkt til udtryk i bogen »Forrådt« af Stan Telchin, hvor han åbenhjertigt fortæller om sin egen reaktion på datterens tro på Jesus som

»Hvordan forholder man sig til et barn, der vender ryggen - ikke blot til én selv, men til hele sit folk?«

Messias - en reaktion, som kulminerer med spørgsmålet: »Hvordan forholder man sig til et barn, der vender ryggen - ikke blot til én selv, men til hele sit folk?«

Spørgsmålet om den jødiske stat og demokrati er en svær balancegang, som også er kendt herhjemme fra i spørgsmålet om Danmark som et »kristent land« samtidig med, at det er demokratisk. Alligevel oplever vi i disse år en bevægelse længere væk fra det kristne grundlag, som vi ønsker Danmark skal bygge sin lovgivning på. Engang holdt butikkerne lukket alle kristne helligdage, men i dag er det helt anderledes med lukkelovens afskaffelse - til stor frustration og beklagelse for mange kristne.

... mange mister venner og udstødes af familien, når de bekender deres tro ...

På samme måde har mange religiøse jøder et ønske om, at lovgivningen skal beskytte den religiøse praksis i landet. I Danmark har vi haft 164 år til at øve os i balancen mellem demokrati og religion, mens Israel som nation kun har

Michael Decker er advokat hos Jerusalem Institute for Justice, som bl.a. repræsenterer messianske jøder i spørgsmål om borgerrettigheder.

haft 65. I Israelsmissionen håber og beder vi naturligvis om, at messianske jøder i Israel med tiden vil få samme rettigheder som alle andre - i såvel teori som praksis.

På det personlige plan - blandt både familie og venner - er det også en vanskelig sag, når jøder kommer til tro på jøden Jesus. Så vanskelig, at mange mister venner og udstødes af familien, når de bekender deres tro. I Israelsmissionen beder vi også om - og arbejder på - at flere må komme til tro på Jesus som Messias - at flere, ganske som Stan Telchin gjorde det, selv må læse det Nye Testamente og proklamere: Jeg tror, Jesus er Messias! Det gør vi vel vidende, at denne proklamation har en pris - men også med den overbevisning, at troen på Jesus og livet sammen med ham er prisen værd.

Ariel Sharon - tidligere premierminister i Israel har tidligere udtalt: »Det er umuligt på samme tid at have en demokratisk, jødisk stat og kontrollere hele landet Israel. Hvis vi insisterer på at opfylde denne drøm i sin helhed, risikerer vi at miste det hele. Alt!«

Er mission forbudt i Israel?

Det spørgsmål har mange ansatte i Israelsmissionen ofte fået, når vi har informeret om vores arbejde. Det er det ikke, og det har det aldrig været. Om det bliver det, vil fremtiden vise.

Når nogen har den opfattelse, at det er forbudt at drive mission i Israel, hænger det primært sammen med to forhold: 1) Det er forbudt at drive mission i Israel overfor mindreårige. Her skal man have forældrenes udtrykkelige samtykke, hvis børnene fx er med i menighedens børnearbejde. 2) I december 1977 blev der ganske rigtigt vedtaget en lov i Israel, som er blevet kaldt »antimissionsloven«. Det er et misvisende navn, for loven for-

byder ikke mission, men bestikkelse i forbindelse med mission. Man må altså ikke give folk penge - eller noget der svarer til penge - for at få dem til at skifte religion.

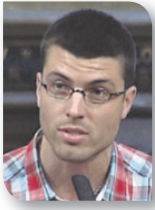
I slutningen af '90erne var der igen optræk til ny lovgivning på området. I 1997 fremlagde to medlemmer af Knesset et lovforslag om, at al missionsvirksomhed på skrift skulle forbydes. Det lovforslag blev ikke vedtaget. I 1998 var den gal igen, da et enkelt medlem af Knesset fremlagde det lovforslag, at det skulle være strafbart at være medvirkende til, at en anden person skifter religion. Dette forslag blev heller ikke vedtaget.

Daværende medlem af Folketinget Flemming Kofod-Svendsen havde dengang lejlighed til at mødes med Raphael Pinchasi, som havde fremstillet lovforslaget. Om mødet fortæller Kofod-Svendsen i Israelsmissionens Avis: »Enhver form for missionsvirksomhed skulle forbydes. Dette var for ham klart vigtigere end at Israel levede op til forskellige menneskerettighedserklæringer«.

Mission er ikke forbudt i Israel. Men der er ingen tvivl om, at staten Israels balancegang mellem både at være en jødisk stat og et demokrati kommer tydeligt til udtryk i denne sammenhæng.

I Israelsmissionen har vi tidligere fortalt om Rami og Ami. Rami var en kristen palæstinenser, som i 2007 blev bortført og myrdet i Gaza - fordi han var kristen. Ami er messiansk jøde, som blev udsat for et mordforsøg af den ortodokse jøde Jack Teitel i 2008 - fordi Ami er messiansk jøde. Jack Teitel er nu dømt for mordforsøget og sammen med andre domme har han fået to livstidsdomme + 30 års fængsel. Det Israelske og Det Palæstinensiske Bibelselskab har udgivet et hæfte om dem i fællesskab. Det er to sande beretninger om ondskab og ødelæggelse - og om Guds kærligheds genoprettende magt og kraften i Guds ord. Hæftet er oversat til dansk og kan bestilles på Israelsmissionens sekretariat. Det koster 10 kr. plus porto.

Christian Rasmussen,
præst i Immanuelkirken

Dåbens pris

Man har ind imellem hørt om danskere, der har begrundet deres ønske om dåb med, at det ville familien sætte pris på. I Israel har familien til en jøde, der ønsker at blive døbt, i nogle tilfælde allerede sat en pris på den - nemlig dem selv. For nogle er prisen familien, og her følger nogle oplevelser, som jeg har haft i Immanuelkirken.

Jeg havde en overgang adskillige samtaler med en midaldrende kvinde, som var kommet til tro, mens hun var ved at gøre rent i sit hjem. Hun havde nemlig samtidig fjernsynet kørende på en amerikansk, kristen satellit-tv-kanal, og med voksende opmærksomhed lyttede hun til forkyndelsen. Pludselig var det som om, at alle brikker faldt på plads, og hun vidste, at det var Jesus, hun manglede i

sit liv. Hun fandt Immanuelkirken via Google, tog kontakt til mig, og de næste to måneder mødtes vi jævnligt og fastsatte til sidst en dato for hendes dåb. Tre dage før dåben skrev hun i en mail, at hendes mand og døtre, som ellers var klar over hendes nye tro, havde sat hende stolen for døren og sagt, at hun ville splitte familien ad, hvis hun tog det skridt at blive døbt. Det blev hun derfor ikke, hun stoppede med at komme i kirken, og al kontakt er nu på mit initiativ.

En anden gang havde jeg også i løbet af et par måneder samtaler med en ung fyr, som jeg fik kontakt med igennem vores »Open Church«. Han læste i Det nye Testamente og blev overbevist om, at Jesus er Messias og ønskede at blive døbt. Da han fortalte sine forældre dette, svarede de, at de kunne acceptere, at han læste i Det Nye Testamente, men hvis han blev døbt, ville de ikke se ham igen. Det blev han derfor ikke, og modstanden fra hans forældre tog meget af modet fra ham, men vi har stadig lidt kontakt.

Jeg må indrømme, at bl.a. erfaringer som ovenstående får mig til at holde lidt igen, når samtaler med nye Jesus-troende jøder falder på

Dåben er forbundet med mange alvorlige overvejelser for jøder, da det ofte hænger sammen med en stor pris at blive døbt. Her er det Jan - tidligere præst i Immanuelkirken - som med familiens velsignelse døber deres barn.

... hendes mand og døtre, som ellers var klar over hendes nye tro, havde sat hende stolen for døren og sagt, at hun ville splitte familien ad, hvis hun tog det skridt at blive døbt.

dåb. Hvis troen ikke er grundfæstet godt nok, kan familiens modstand mod dåben blive netop det, der tager modet fra dem til fortsat at søge kirkens fællesskab. Og selv om vi nok frelses ved troen alene, så kan vi let miste den, hvis vi er alene i troen.

Andre gange går det godt. Jeg fik fx i går en mail fra en, som er blevet døbt her, og hun beskrev hendes mors reaktion således: »Jeg er virkelig glad på dine vegne. Du ligner en, der er forelsket«. Og da min mor sagde det, mindede det

mig om, hvad vi har snakket om - at det faktisk ikke så meget er en religion, men mere en relation, så min mor har jo ret: Jeg er i et forhold«.

Bed gerne for disse mennesker og for andre i lignende udfordringer. Og bed også gerne om visdom til os, som forvalter dåben. Der er jo ikke noget skønnere end at se mennesker komme til tro og blive døbt til at tilhøre Jesus, men det er også en utrolig sensitiv og sårbar situation for flere.

Conrad Elmelund, studerende på KFS' Ledertræningscenter

Adskilt af grænser - men alligevel ét

I det tidlige forår havde jeg den fornøjelse at være tre uger i Israel sammen med KFS' ledertræningscenter. Turen var arrangeret i samarbejde med Israelsmissionens Unge, og jeg oplevede den som meget opmuntrende og givende.

I Israelsmissionen siger vi, at mission er grænseløs. Det er jeg rigtig glad for, for Israel er desværre et land med nogle meget markante grænser, hvilket vi mærkede på forskellig vis undervejs.

I Ramallah blev vi mødt af to kristne, Adan og Faruq. De viste os byen, gav os en introduktion til det palæstinensiske folk og det meget unge studenterarbejde i Palæstina. Adan delte herefter hans fantastiske vidnesbyrd med os, som tydeligt viste hen på Guds ledelse. Senere ankom en stor gruppe på tredive kristne studerende.

Efter en kort indledning havde vi snak i grupper, hvor vi delte glæder og sorger og bad for hinanden hånd i hånd. Det, der knyttede os sammen, var, at vi alle havde en relation til den samme Herre, Jesus Kristus.

Det var svært at få sagt farvel til dem, da vi skulle gå. De holdt fast på os, og det var tydeligt, at det havde betydet noget for dem, som det også havde for os.

Hvad gør sådan et besøg ved mig? Hvorfor rører sådan en oplevelse ved mig?

Det gør det, fordi det er en del af min selvforståelse, at jeg er forbundet med de mennesker, jeg mødte i Ramallah. Jeg har i udgangspunktet intet til fælles med dem og ville aldrig selv have besøgt dem. Vi har så at sige intet fællesskab, men i Kristus har vi alt til fælles. Uden at kende os inviterede de os ind i deres fællesskab, og besøget mindede mig om noget, Jesus siger i Johannesevangeliet: »Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden. Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden«. Jeg føler med dem, og bekymrer mig for dem, for vi er ét i Kristus.

Det, der knyttede os sammen, var, at vi alle havde en relation til den samme Herre, Jesus Kristus.

Det var fantastisk, at vi gensidigt kunne opmuntre hinanden som disciple af Jesus.

Én af de personlige historier, som gjorde et stort indtryk på mig, var Hanifs, som jeg bad sammen med i Ramallah. Hanif er en stor og stærk ung kristen og meget udadvendt. En dag skulle Hanif med Anan og Faruq gennem et checkpoint. Hanif bliver trukket til side og tilbageholdes i 2 timer. Han får at vide: »Vi kender dig, Hanif, og vi kender også dine kammerater, Anan og Faruq. I er kristne, og I kommer i den og den kirke. Du studerer her og bor her. Vi kender også din far, og han tjener så og så meget. Her er dit telefonnummer, din mail, og her er koden til din mail. Vi ved alt om dig, og nu skal du være meddeler for os. Ellers vil vi gøre livet rigtig surt for

dig...«. Hanif afviser flere gange »tilbuddet«, og efter 2 timer da han får lov at gå, får han at vide, at han har 48 timer til at ringe og acceptere »tilbuddet«. Han er meget skræmt og vil først ikke fortælle Anan og Faruq, hvad der skete til forhøret, men ombestemmer sig og deler det alligevel med vennerne.

Han fortæller mig også, at de kristne studerende har lignende problemer på universiteterne, og det beder vi efterfølgende for.

Hanifs historie rører mig, fordi han oplever forfølgelse, fordi han er kristen. Han er samme sted i livet som jeg og tror på Jesus, men grundet hans fødested ser hans fremtidsudsigter og livsvilkår meget anderledes ud end mine. Jeg vil huske på og bede for Hanif og for studenterarbejdet i de palæstinensiske områder.

Conrad og kæresten Signe, skal fra midten af august være volontører i Immanuelkirken i Jaffo.

Da LTCerne var i Israel i samarbejde med Israelsmissionens Unge mødte de bl.a. palæstinensiske studerende på Vestbredden - et møde som gjorde dybt indtryk på de unge danskere.

(Sen)sommer med Israelsmissionen

Hvad har Holmsborg, Moskva og Virksund - en lejr ved Vesterhavet, en europæisk hovedstad og et kursuscenter på kanten af Hjarbæk Fjord med hinanden at gøre? Svaret er: Israelsmissionen. I løbet af denne (sen)sommer vil du nemlig kunne møde os disse steder:

Holmsborg Bibelcamping

På Holmsborg Bibelcamping vil Israelsmissionen igen i år være stærkt repræsenteret. Bodil Skjøtt og Kai Kjær-Hansen vil stå for formiddagens undervisning i form af bibeltimer, Jakob Wilms Nielsen og Arne Pedersen bidrager med en israelsaften, og Lise Nielsen og Heidi Frølund vil stå for noget af børneprogrammet. Derudover får vi besøg af fx Henrik Højlund, Hans Jørgen Østerby, Karsten Nissen og Niels Nymann Eriksen. Sidste aften vil være noget anderledes i form af et totalteater, hvor vi alle skal en tur til Jerusalem. Desuden vil flere familier med

relation til Israelsmissionen og Israelsmissionens Unge være til stede på bibelcampingen. Holmsborg Bibelcamping er en forholdsvis lille bibelcamping i første klitrække ud til Vesterhavet, hvor god undervisning og fællesskab med hinanden er i fokus. Det hele til en meget overkommelig pris.

Læs mere og tilmeld dig på holmsborgbibelcamping.kfum-kfuk.dk.

Dato: 19.-27. juli

Sted: Holmsborg

Pris: 150,- per campingvogn per nat inkl. to voksne - børn er gratis til og med 12 år. Der kan også lejes et værelse med fire køjer for 150,-

Holmsborg Bibelcamping er også i børnehøjde.

Holmsborg byder også på det traditionelle koncept: Forteltskygge.

Sidste år var vi en tur i Caesarea - i år skal vi til Jerusalem.

Vesterhavet ligger nærmest lige udenfor fortellet - så husk badetøjet!

Hen over sommeren har du mulighed for at gå i Paulus' fodspor og tage på missionsrejse. Her er det Jews for Jesus i aktion under Olympiaden i 2012 i London.

Missionsrejser til Berlin, Budapest og Moskva

Sidste år lancerede Jews for Jesus i Europa kampagnen »Liv af dødek«. Kampagnen er blevet til gennem et ønske om at bringe evangeliet om Jesus til de byer i Europa, hvor jøderne - historisk set - er blevet stræbt mest voldsomt efter livet. Igen i år laver de kampagne, og Avi Snyder, som er leder af Jews

for Jesus i Europa, har inviteret os med. Han siger om kampagnen: »At komme tilbage til disse byer med evangeliet er intet mindre end et mirakel, og jeg ville elske at have brødre og søstre fra den Danske Israelsmission med - hvad enten det er på gaden eller som praktisk hjælp«. Arne Pedersen vil deltage i kampagnen i Moskva, så her er der garanti for dansk sel-

skab, hvis du vil med. Vi oplever, at denne slags rejser ofte appellerer til unge mennesker, men det er væsentligt for os at understrege, at disse rejser i lige så høj grad henvender sig til dig, som måske synes, du er blevet lidt for gammel til den slags. Heidi Fredsgaard Larsen, som var med Jews for Jesus til Olympiaden i London sidste år, er midt i tyverne og var klart den yngste deltager. Læs mere om kampagnerne på israel.dk.

Datoer og steder:

Berlin: 25/7-11/8

Budapest: 14/8-1/9

Moskva: 1/9-14/9

Pris: 7.500,- dækker rejse, forsikring, mad og kampagneafgift.

TORVETs Højskole

TORVETs Højskole er et tilbud, som især henvender sig til det bagland, de tre organisationer bag TORVET repræsenterer. Programmet afspejler den erfaring og viden, som er samlet på TORVET, og de problemstillinger omkring mission, kirke og teologi, der arbejdes med til daglig, men her omsat til højskoleundervisning.

Temaet er »Kirke og mission med indsigt og udsigt«. Vi vender blikket indad mod os selv og udad mod verden omkring os. Vi

forsøger i vores nuværende kirke- og missionsituation at tage ved lære af den bibelske historie og af den senere udvikling i kirke- og missionshistorien helt frem til vores egen tid.

Dato: 23.-26. september

Sted: Virksund Kursuscenter

Pris: 1950,- (tillæg for enkeltværelse)

TORVET - og organisationerne bag - indbyder til højskoleophold på Virksund Kursuscenter, som ligger i smukke omgivelser ud til Hjarbæk Fjord.

Læs mere om højskolen på: TORVETaarhus.dk

Jeg beder af hele mit hjerte til Gud om at jøderne må blive frelst.

Du kan downloade Bedekort2013 via hjemmesiden, men du kan også rekvirere kortet via en mail til sekretariatet. Skriv blot hvor mange du skal bruge til kontor@israel.dk.

Nyheder - Bibelens troværdighed - arkæologisk sidelys

Bliv abonnent på bladet TEL

... og kom et spadestik dybere i den bibelske verden!

Introduktionstilbud: Indmelder du dig inden d. 10. august, får du 2 numre for 40 kr.

Herefter er prisen for medlemsskab 185,- kr/år (135,- kr for unge under 26 år).

Se mere på • www.bibelskarkaeologi.dk eller skriv til • hh@bibelskarkaeologi.dk

tilbud 40 kr

Netop nu!

Bibelske rejser 2013

Israel - klassisk rundr. 4.9, 10 dg.
 Italien - Rom & Assisi 14.9, 9 dg.
 Israel - løvhyttefestrejse 15.9, 11 dg.
 Tyrkiet - et bibelsk land 16.9, 10 dg.
 Israel - m. Samaria 29.9, 11 dg.
 Israel - fra nord til syd 29.9, 12 dg.
 Grækenland 3.10, 10 dg.
 Israel - rundrejse 12.10, 10 dg.
 Israel - klassisk rundr. 12.10, 9 dg.
 Israel - efterårsrejse 25.10, 10 dg.

Læs mere om rejserne i kataloget

felix rejser

7592 2022 | fxr@felixrejser.dk

Postkort fra Israel

VOLONTØRPOSTKORT Katrine Gaardbo

De holocaustoverlevende

Som en del af min fornemme praktikantgerning i det hellige land, er jeg en del af arbejdet med de mennesker, der har overlevet holocaust. Jeg står altså overfor de mennesker, der har gennemlevet og med egne øjne set og egne følelser følt et af de mørkeste kapitler i historien. Det er dem alle de historietimer har handlet om. Og nu står de altså her foran mig og siger smilende, hvor fint de synes, mit hår er. De er ældre mennesker, og mange af dem er så fattige, at de må vælge mellem mad og medicin. De er for svage til at kæmpe kampen om deres rettigheder i det sociale system.

Machaseh, som jeg arbejder for, planlægger i ny og næ koncerter og andet godt for disse mennesker. For at vise, at de vil dem det godt. De holocaustoverlevende har stadig den dag i dag en forestilling om, at resten af verden foragter dem på en måde. Derfor betyder det meget for dem, når andre mennesker - især fra andre lande - viser, at de ønsker dem godt i livet. Missionspiloterne og jeg skulle synge et par sange for dem.

Det at stå der og se smilene komme frem i deres ansigter (om de smilede med eller på grund af os ved jeg ikke - men smile gjorde de, og det er det vigtigste) og vide, at jeg har givet mit bidrag til lige præcis disse mennesker... Det var kæmpe stort for mig. Det er en så unik mulighed, som har en snarlig udløbsdato, for det er som sagt ældre mennesker. Lad mig sige det, som det er - de dør nok inden for det næste årti eller 2, og så bliver det unægteligt lidt sværere at vise dem

kærlighed. Det er lige nu, man kan. Lige nu. Det at vide, jeg har fået lov at vise dem, jeg ønsker dem det godt og give Jesu kærlighed videre til dem (måske lettere klodset, men det kan kærligheden jo også være), det er jeg meget taknemmelig for. Og høre alle de thank you/danke schön/spatsiba/toda raba/shukran, der fulgte - det var uvurderligt!

Forårets missionspilothold er netop kommet hjem fra 3 måneder i Israel. De har fået en masse gode oplevelser, fantastisk fællesskab, spændende udfordringer og vigtigst af alt MISSION med hjem i bagagen!

Der er stadig pladser på efterårets missionspilothold, så hvis du vil finde ud af, hvad mission er i dit liv, så tag med og få oplevelser, der kan forme resten af dit liv!

Se missionspiloter.dk eller skriv til Kent, kaptajn for missionspiloterne, på missionspiloter@israel.dk

FRA BLOGGEN

»De første gange stak jeg bare foldere i hånden på folk, og så skyndte jeg mig væk, inden jeg nåede at se deres reaktion, men efterhånden blev jeg tryggere og tryggere i min røde t-shirt, og til sidst fik jeg endda snakket med nogle mennesker om Gud, og så pludselig mens jeg stod der i Tel Aviv, gav det hele bare mening! Jeg har altid tænkt, at det ikke gjorde en forskel, om jeg fortalte om Gud, men pludselig fik jeg lov til at bede for en alkoholiker, og jeg huskede Bodil Skjøtts ord om, at mission giver livet retning. Der, midt i Tel Avivs gader, fik mit liv en form for retning, et større perspektiv, kan man vel sige. Jeg fandt ud af, at Gud kan gøre en forskel gennem mine ord og handlinger, og det blev ret stort for mig«.

Kirsten, missionspilot

Læs hele bloggen på mpf13.blogspot.dk

HOLMSBORG

IU står for ungdomsprogrammet på Holmsborg Bibelcamping i uge 30. Temaet er "Han gjorde det...!" Kom og nyd en fantastisk uge i godt fællesskab med Jesus som centrum!

FALL FUEL 2013

25-27. oktober afholder IU vores efterårslejr for alle medlemmer. Sæt dagene i din kalender og

vær med til tre dage med mission til Israel i centrum.

VOLONTØR FOR IU?

Har du mod på eventyr, og mangler du noget at lave efter sommerferien, så er det ikke for sent at komme ud at rejse med IU. Tjek vores hjemmeside israel.dk/volontør og se mulighederne for at blive volontør i efteråret 2013.

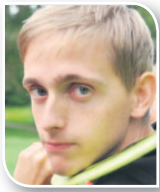
KORT NYT
- NEWS FROM IU

www.ung.israel.dk

NÅR TINGENE IKKE BARE ER 'HALAS'

☆ Peter Kobbersmed,
kommunikations-
medarbejder

Ane Nord og Rikke Grinderslev vendte i april hjem til Danmark efter 7 måneder i Jerusalem, hvor de har været engageret i forsoningsprojektet Musalaha, der arbejder for fred mellem messianske jøder og kristne palæstinensere.

»Vi skulle lave et ungdomsleder-materiale til brug i de forskellige lokale foreninger eller inden for kirkerne« forklarer Rikke, mens Ane fremviser resultatet: »Youth Leader Curriculum«. De er begge antropologer og har i løbet af deres

ophold delt ud af deres egne erfaringer og kompetencer, samtidig med at de selv har fået noget med hjem i bagagen: »Jeg ville gerne ned og bruge det jeg har lært, og samtidig få en masse ny indsigt og blive udfordret«, siger Rikke, og Ane tilføjer: »Ja, det var en kombination af at give og få«.

Konflikthåndtering for viderkommende

Den verserende og vedvarende konflikt mellem Israel og Palæstina er svær at komme udenom, når man er bosat i Jerusalem. Det mærkede Ane og Rikke særligt i november sidste år, hvor konflikten i løbet af 8 dage eskalerede:

»Det var ikke sjovt. Jeg havde en snak med min mor på Skype, der spurgte om jeg ikke ville komme hjem, men jeg sagde nej. Der kunne man godt mærke, at det ikke var super rart at være i«. fortæller Ane, men forsikrer dog: »Det er jo ikke sådan at man går og frygter for sit liv«. Der skal to til tango og to til at skændes, hvilket kan gøre det vanskeligt at finde ud af, hvad der er op og ned i konflikten: »Jeg synes folk prøver at få én over på deres side«, siger Rikke og uddyber: »Vi har ikke snakket med så mange jøder på gaden, men når vi har været på Vestbredden, har

der været mange, der har hevet fat i én og spurgte 'Hvad mener du? Hvorfor er du her? Hvordan forholder du dig til konflikten? Hvad kan I overhovedet gøre for at hjælpe i den her konflikt?'«, Ane uddyber: »Det, at der altid er to vinkler på en sag, bliver belastende i længden, fordi man hele tiden skal være så nuanceret. Nogen gange er det rart når tingene bare er 'halas', som betyder slut på arabisk. Sådan her er tingene!«.

Den fagre verden

Til trods for frustrationerne over at skulle manøvrere i et virvar af meninger og holdninger, tager pigerne en masse gode oplevelser med sig hjem: »Det har været spændende at møde den kompleksitet der er i befolkningen«, siger Rikke: »De har tit forskelligt blod i årerne. Og det er virkelig spændende at høre hvilken kultur de tager med sig. Så kan man godt føle sig lidt kedelig som dansker«. Da pigerne bliver bedt om at fremhæve en enkeltoplevelse, svarer Ane: »Vi var på ørken-tur i Jordan og red på kameler. At føle sig så lille i den her store store verden, det gjorde et meget meget stort indtryk på mig«.

MOSES – HERRENS TJENER?

☆ Poul Kristensen,
ungdomssekretær

Hvis israelitterne havde et fodboldhold, så er jeg ikke sikker på, at Moses var blevet valgt først. Han var jo ikke »rigtig« israelit, for han voksede op i faraos paladser, fordi prinsessen fandt ham

i en sivkurv, da han var nyfødt, og han var ikke den fødte leder. Tværtimod tænkte han dårligt om sig selv, havde ingen selvtillid og var dårlig til at se nye muligheder. Desuden var han morder; han slog en egypter ihjel for at beskytte sin landsmand.

Alligevel endte Moses med at gøre store ting for israelitterne, og når de senere skrifter i Bibelen omtaler ham, kaldes han mere end noget andet Herrens Tjener. Hvorfor? Måske er det korte svar: Fordi det var ham, Gud havde valgt til at

udføre sin vilje! Og fordi han voksede med den opgave, Gud gav ham.

Gud havde rigeligt med muligheder for at droppe ham og finde en anden, hvis han ville det. Da Gud kalder Moses, møder han ham i en brændende busk, som ikke for-tæres af ilden. Gud viser Moses, at han er Herre over naturen, men Moses kan ikke se andet end sin egen elendighed og uduelighed, og beder Gud om at give opgaven til en anden. Gud giver dog ikke op; han holder fast i Moses.

Spoler vi så tiden frem efter udfrielsen fra Egypten, hvor Moses kommer ned fra bjerget med de ti bud på stentavlerne, og hvor israelitterne laver en kalv af guld, som de kan tilbede, så er det pludselig en helt anden Moses, vi ser! Nu træder han i karakter som Guds repræsentant, og han smadrer både guldkalven og stentavlerne i vrede over folkets frafald.

Hvad er der sket i mellemtiden? Han har vandret sammen med Gud i den opgave, Gud gav ham. Og over tid blev han formet af

Gud gennem opgøret med farao og ledelsen af folket. Han blev efterhånden noget, han slet ikke havde forestillet sig, da han stod overfor Gud i den brændende busk. Men det havde Gud!

På samme måde er vi heller ikke Herrens Tjenere på grund af det, vi kan se i os selv: Vi er Herrens Tjenere, fordi vores Herre kan forme os over tid til noget, vi slet ikke selv havde forestillet os!

NYTTIGE INFORMATIONER

Israelsmissionens Unge
Torvet, Katrinebjergvej 75,
8200 Aarhus N
Tlf. 7356 1270 | <http://ung.israel.dk>

Ungdomssekretær: Poul Kristensen
UNGE@israel.dk | Tlf. 3029 2075
Volontørkoordinator Lise Søndergaard | IU@israel.dk
IU-formand: Peter Bach Nikolajsen | peterbach30@hotmail.com
Kommunikationsmedarbejder: Peter Kobbersmed

Kaptajn for Missionspiloter i DK:
Kent Bech Rasmussen | missionspiloter@israel.dk
Eventkoordinator: Peder Ravn | EVENT@israel.dk
Projekter: Meet The People | Musalaha
Studentarbejde i KFS/IFES | Jews For Jesus
Giv en gave til IU på konto: 9743 0016529907